

Stopy upocených těl

Komunál

Kde to jsem, v Kolumbii došlo zboží, a bílej sníh už nepadá.
Kde to jsem, na stole leží dopis, ať už ji víckrát nehledám...

Nehledej. Nechci aby ses díval, za chvíli zmizím, bude líp.
Neříkej, už neříkej mi bejby, jsem jenom kurva. Ty to víš...

Stopy upocených těl, mě dusí. Čert je vem!
Nejdou mi z duše umýt.
Dál už musím sama. Brácho, dík.

Zůstanou - jen flašky nedopitý
a vůně sexu - kdy se bráním slzám a přivírám oči.

Hrdost svou - tu pod peřinou ztrácím,
když se chlápek zvedne, a bez jediný věty, prachy na zem hodí..
.

Nechci,- aby ses díval - jak se dno propadává.
Tak prosím, nehledej mě,
já to zvládnou sama, snad to zvládnou sama...

Venku už zase padá sníh,
pojď, půjdem jezdit na saních
jako malá holka jsi to měla ráda.

Pořád tu slyším i Tvůj smích -
ten důvěřivej a šťastnej smích,
když padal ještě čistej sníh.

Postel je rozestlaná,
Tvá duše rozervaná.
Na zemi dávka poslední.

V koupelně bílá vana
a Ty tam ležiš nahá.
Už nikdy nebude padat sníh.

Stopy upocených těl mě dusí. Čert je vem!